

Evino oko

**KARIN
FOSSUM**

premedia

premedia

Karin Fossum

Evino oko

premedia
~

Z nórskeho originálu *Karin Fossum: Evas øye*, preložil Miroslav
Zumrík

This translation has been published with the financial
support of NORLA

Vydala Premedia Group, s. r. o., Bratislava 2013
Grafická úprava textu Izabela Koska
Obálka Martin Mistrík (www.zelenaluka.sk)
Redakcia Teodora Chmelová

Prvé vydanie

Copyright © CAPPELEN DAMM AS, 1995
Copyright © Karin Fossum, 1995
All rights reserved
Preklad © Miroslav Zumrík, 2013
ISBN 978-80-8159-032-0

Otcovi

Bol to domček pre deti.

Malíčký, s červenými okennými rámami a háčkovanými záclonkami. Zastal pred domčekom a načúval. Nebolo počuť nič okrem dychčania psa, ktorého mal so sebou, a slabého šumu starých jabloní. Postál ešte chvíľu. Cítil, ako mu vlhkosť z trávy preniká do topánok a ako sa mu srdce po prenasledovaní v záhrade upokojuje. Pes sa naňho pozeral a čakal. Parilo sa mu z obrovskej tlamy, vetril do tmy a chveli sa mu uši. Pes možno vnímal zvuky zvnútra, ktoré on začuť nedokázal. Obrátil sa k domu. V oknách sa svietilo. Bolo to mäkké, príjemné svetlo. Nikto ich nepočul, dokonca ani keď pes zašteká. Dolu na ceste stálo auto dvomi kolesami na chodníku a s otvorenými dverami.

Ona sa bojí toho psa, začudoval sa v duchu. Zohol sa k psovi a chytil ho za obojok. Pomalými krokmi sa blížil ku dverám domčeka. Také isto nemajú zadný východ, ba ani zámku na dverách. Určite si to v tomto okamihu uvedomila, možno keď za sebou zabuchla dvere. Že vbehla priamo do pasce. Niet úniku. Nemá šancu.

Sivá betónová budova súdu mala sedem poschodí a stála hneď vedľa hlavnej ulice mesta ako mohutný štít proti mrazivému vzduchu od rieky. Obytné bunky v zadnej časti ležali v závetrí. V zime to bola záchrana, v lete sa ľudia vnútri varili v nehybnom vzduchu. Fasádu nad vchodom zdobila moderná plastika bohyne Justície, ktorá zdialky, napríklad od benzínky Statoil, pripomínala skôr bosorku na metle. Policajná stanica a väznica sídlili v troch najvyšších poschodiach a v obytných bunkách.

Dvere sa rozleteli s mrzutým povzdychom. Pani Brenningenová sa strhla a vložila do knihy prst za termín „zásada zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností“. Do budovy vchádzal komisár Sejer a nejaká žena. Žena bola doráňaná, mala rozbitú bradu, potrhaný kabát a sukňu a krvácala z úst. Pani Brenningenová nezvykla na nič zízať, sedela tu už sedemnásť rokov a videla prichádzať a odchádzať všelijakých ľudí. Tentoraz si však nemohla pomôcť. Do knihy vložila starý cestovný poriadok a sklapla ju. Sejer položil neznámej žene ruku na plece a odviezol ju do výťahu. Dvere výťahu sa zatvorili.

Komisár mal v tvári neprístupný výraz. Nedalo sa uhádnuť, na čo myslí, preto na ľudí pôsobil zachmúrene. V skutočnosti bol len odmeraný. Za prísny výrazom sa ukrývala

v podstate priateľská duša. Nerozdával široké úsmevy na všetky strany, usmieval sa, iba keď chcel, aby sa pred ním ľudia otvorili. Pochválil len málokoho. Zatvoril dvere a posunkom hlavy ukázal na stoličku. Zo stojana nad umývadlom odkrútil polmetrový útržok, navlhčil ho teplou vodou a podal žene. Tá si papierom utrela ústa a rozhliadla sa. Kancelária bola hrozivo prázdna. Žena sa zahľadela na detské kresby na stene. Na Sejerovom stole si tiež všimla figúrku zo slaného cesta. Figúrka naznačovala, že Sejer žil aj mimo týchto holých stien. Postavička predstavovala policajta vo fialovej uniforme, akoby splasnutého, s bruchom až po kolená a v priveľkých topánkach. Figúrka sa veľmi nepodobala na svoj predobraz, ktorý si práve sadol oproti žene a zadíval sa na ňu vážnymi sivými očami. Žena sa ukradomky pozrela na magnetofón aj počítač na stole a zaborila tvár do mokrej papierovej utierky. Sejer ju nechal tak. Zo zásuvky vytiahol magnetofónovú kazetu a na jej biely pásik napísal ženino meno: Eva Marie Magnusová.

– Bojíte sa psov? – opýtal sa.

Žena zdvihla zrak.

– Kedysi. Teraz už nie.

Mokrý papier zhúžvala do gulky.

– Predtým som sa bála všetkého. Teraz sa nebojím ničoho.

Rieka rozdeľovala mesto na dve sivé, uzimené polovice. Bol stále studený apríl. Približne od nemocnice, už v centre, začínala byť rieka dravá a spenená, akoby ju znepokojoval a rozčuľoval hluk dopravy a priemyselných podnikov pozdĺž jej brehov. Čím viac sa blížila k centru, v tým silnejších prúdoch sa ohýbala a krútila. Okolo starého divadla a domu odborov, pozdĺž železničných tratí, okolo námestia, smerom k bývalej burze, v ktorej bola teraz reštaurácia McDonald's, ďalej

k najstaršiemu nórske mu pivovaru, ktorému pristala pastelovosivá farba, okolo veľkoobchodu cash & carry, popod diaľničný most, cez rozsiahlu priemyselnú zónu s predajňami áut a nakoniec k starému motorestu. Tam si rieka mohla naposledy vzdychnúť a vliať sa do mora.

Bolo neskoré popoludnie, slnko pomaly zapadalo a budova pivovaru sa onedlho mala zmeniť z nudného kolosu na rozprávkový zámok Soria Moria s tisíc om svetiel zrkadliacich sa na hladine rieky. Toto mesto bolo pekné až po zotmení.

Eva sledovala dievča bežiac e po brehu rieky. Bolo od Evy asi na desať metrov. Eva dozerala, aby sa dievča na viac nevzdalovalo. Bol šedivý deň a na cestičkách nebolo vidieť mnoho ľudí, od prudkej rieky vanul nepríjemný chlad. Eva dávala pozor, či neuvidí niekoho so psom. Ak videla, že pes voľne pobehuje, ani nedýchala, až kým pes aj s pánom neboli preč. Teraz však nevidela nikoho. Sukňa jej plantala okolo nôh a vietor jej prefukoval cez pletený sveter. Oblapila sa rukami. Emma si spokojne cupkala. Nevyzeralo to veľmi elegantne, Emma totiž mala nadváhu. Tučné dievčatko s veľkými ústami a hranatou tvárou. Ryšavé vlasy, ktoré dievča tu poletovali okolo krku, kvôli vlhkosti vo vzduchu vyzerali, akoby boli špinavé. Rozhodne to nebolo krásne a milé dieťa. O tom však nič netušilo, a tak si bezstarostne tancovalo. Bez elegancie a s elánom, aký poznajú iba deti. O štyri mesiace pôjde do školy, pomyslela si Eva. Jedného dňa si uvedomí, ako vyzeraá v kritických očiach svojich spolužiakov. Prvýkrát uvidí svoju škaredosť. Ak by Emma bola silná povaha a podobala sa na otca, ktorý si našiel inú a zbalil si veci, vôbec by sa tým nezaoberala. Toto v duchu zamestnávalo Evu Magnusovú. Toto a kabát zavesený v chodbe jej bytu.

Eva poznala cestičku naspamäť, s dcérou šli tadiaľto už veľa krát. To Emma vždy naliehala, nechcela sa vzdať prechádzok pozdĺž rieky. Eva by to pokojne ože lela. Dievčatko zavše zbehlo až k vode, keď si všimlo niečo, čo muselo preskúmať zblízka. Eva vtedy zbystrila zrak. Ak by Emma spadla do vody,

musela by ju zachraňovať ona. Rieka bola prudká, voda ľadová a Emma ťažká. Evu zamrazilo.

Emma práve na brehu objavila plochý kameň. Zakývala na mamu a volala ju k sebe. Eva poslúchla. Len tak-tak sa tam obe zmestili.

– Nemôžeme tu sedieť, kameň je mokrý. Prechladneme.

– Prechladnúť je nebezpečné?

– Nie, ale nepríjemné. Štípe to a človek musí stále chodiť na záchod.

No aj tak si sadli, aby obdivovali vodné víry.

– Prečo je v rieke prúd? – chcela vedieť Emma.

Eva musela porozmýšľať.

– To naozaj netuším. Možno kvôli tomu, aké má rieka dno. Ja toho toľko neviem. Keď začneš chodiť do školy, budete sa o takých veciach učiť.

– To hovoríš vždy, keď nevieš odpovedať.

– Áno, ale je to pravda. Určite sa môžeš opýtať pani učiteľky. Učiteľky toho vedia oveľa viac než ja.

– Tomu neverím.

V silnom prúde okolo nich preplávala prázdna plastová bandaska.

– Ja ju chcem! Vylov mi ju.

– Ale fuj, nechaj ju tak, niekto ju vyhodil. Je mi zima, Emma, nepôjdeme už domov?

– O chvíľu.

Emma si založila vlasy za uši a oprela si bradu o kolená. Vlasy však boli neposlušné, opäť sa jej rozstrapatili.

– Je tam veľká hĺbka? – opýtala sa a hlavou ukázala do stredu rieky.

– Nie, vlastne ani nie, – odpovedala potichu Eva, – takých osem-deväť metrov.

– To je hrozná hĺbočina.

– Nie, nie je. Najhlbšie miesto na Zemi leží v Tichom oceáne, – povedala Eva zamyslene. – Je to taká priekopa. Hlboká jedenásťtisíc metrov. To je hrozná hĺbočina.

– Tam by som sa teda kúpať nechcela. Ty vieš toľko vecí, mami, učiteľka toho vie určite menej než ty. Chcela by som mať ružovú školskú tašku... – pokračovala Emma.

Eva stírpla.

– Hm, – povedala nahlas. – Ružové sú pekné. Rýchlo sa ale zašpinia. Myslím, že aj hnedé tašky sú pekné. Kožené. Už si také videla? Také nosia veľkí.

– Ja nie som veľká. Budem iba prváčka.

– To hej, ale vyrastieš. Nemôžem ti kupovať novú tašku každý rok.

– Teraz máme viac peňazí, nie?

Eva neodpovedala a rýchlo sa obzrela ponad plece, čo bol jej nový zvyk. Emma našla akúsi paličku a strkala ju do vody.

– Prečo je vo vode pena? – nedala sa zastaviť. – Žltá hnusná pena... Párkrát paličkou švihla po hladine. – Mám sa opýtať v škole?

Eva stále neodpovedala. Aj ona si bradu oprela o kolená a ponorila sa do myšlienok, Emmu vnímala len kútikom oka. Rieka jej čosi pripomínala. V tej čiernej vode sa odrazu rozžiarila tvár. Oválna tvár s úzkymi očami a čiernymi obrvami.

– *Lahni si na posteľ, Eva.*

– *Čo? Prečo?*

– *Rob, čo ti hovorím. Lahni si na posteľ.*

– Pôjdeme do McDonaldu? – opýtala sa odrazu Emma.

– Čože? Hej, môžeme. Tam je aspoň teplejšie.

Eva zmätene vstala a chytila Emmu za plece. Pokrútila hlavou a uprene sa zadívala do rieky. Tvár tam už nebola, nebolo tam vidieť nič, ona však vedela, že sa tvár vráti, možno ju bude prenasledovať do konca života. Mama s dcérou sa vyškriabali na chodník a pomaly sa vracali do mesta. Nikoho po ceste nestretli.

Eva cítila, že sa jej myšlienky rozbiehajú, uberajú sa vlastnými cestami a privádzajú ju do miest, na ktoré by najradšej zabudla. Šum rieky v nej vyvolal množstvo plynúcich obrazov. Myslela si, že zmiznú a ona bude mať konečne pokoj. Čas

medzitým ubiehal. Jeden deň, potom druhý a odrazu to bolo šesť mesiacov.

– Kúpiš mi hamburger s hračkou? Za tridsaťsedem korún. Ešte nemám Alladina.

– Dobre.

– Čo si dáš ty, mami? Nugetky?

– Ešte neviem.

Znova hľadela na čiernu vodu. Pri predstave jedla jej prišlo nevoľno. Na jedle jej veľmi nezáležalo. Dívala sa, ako sa hladina, plná žltosedej peny, dvíha a klesá.

– Teraz máme viac peňazí, mami, môžeme si dať, čo chceme, však?

Eva mlčala. Odrazu zastala a zavrela oči. Tesne pod hladinou sa objavilo čosi sivobiele. Neznáma vec sa malátne prevaľovala a akási sila ju tlačila na breh mohutného toku. Evu ten pohľad tak pohltil, že na Emmu zabudla. Aj tá teraz zastala. Mala oveľa lepší zrak než mama.

– To je nejaký ujo! zhíkla Emma. Stisla Evino plece a vytriešťa oči. Niekoľko sekúnd stáli obe ako prikované a zízali na bezvládnú rozmočenú postavu, ktorá sa vznášala medzi kameňmi. Muž ležal na bruchu. Vlasy na zátylku mal riedke, bolo mu vidieť plešinu. Eva ani nevnímala, ako sa jej dcérine nechty zadierajú do svetra. Videla len sivobielu mŕtvolu muža s blond vlasmi. Nezdalo sa jej, že by muža poznala. Keď však uvidela jeho tenisky, modré s bielymi pruhmi a siahajúce až po členy, v ústach ucítila prenikavú chuť krvi.

– To je nejaký ujo, – zopakovala Emma potichšie.

Eve sa chcelo kričať. Výkrik jej stúpol do krku, von však nevyrazil.

– Ujo sa utopil. Chudák, utopil sa, Emma!

– Prečo je taký škaredý? Vyzerá ako zo želatíny!

– Pretože... – zahabkala Eva, – pretože sa to stalo už dávno.

Zahryzla si do pery, až jej začala krváčať. Z chuti krvi sa jej zakrútila hlava.

- Máme ho vytiahnuť na breh?
- Nie, čo si! To musia urobiť policajti.
- Zavolaš im?

Eva objala Emmu okolo širokých pliec a rozbehla sa po ceste. Opäť sa rýchlo obzrela ponad plece, akoby očakávala útok z neznámej strany. Pri vjazde na most stála telefónna búdka. Eva teraz Emmu ťahala za sebou. Zašmátrala vo vreckách sukne, či nenájde nejaké drobné. Našla päťkorunáčku. Obraz rozkladajúcej sa mŕtvoly muža mala stále pred očami. Blikal na ňu ako zlé znamenie, varovanie pred tým, čo príde. Teraz, keď sa konečne upokojila, keď sa čas ako prach usadil na všetkom a keď sa zdalo, že nočná mora vybledla. Srdce jej neovládateľne ťtklo. Emma mlčala. Šla za mamou s vystrašenými sivými očami. Potom zastala.

- Počkej tu. Zavolám na políciu a poviem im, aby prišli a vylovili ho. Nikam nechod!
- Nepočkáme na nich?
- Nie, nepočkáme!

Zatresla za sebou dvere búdky a pokúšala sa premôcť vlastnú paniku. Hlavou sa jej hmýrila záľaha myšlienok a nápadov, ktoré jeden po druhom zavrhovala. Odrazu sa rozhodla. Spotenými prstami vhodila päťkorunáčku do prístroja a rýchlo vytočila číslo. Zodvihol jej otec. Mal unavený hlas, akoby práve vstal.

- To som len ja, Eva, - zašepkala, - zobudila som ťa?
- Áno, ale už bolo aj načase. Prespal som takmer celý deň. Stalo sa niečo? - zamrmľal. - Si nervózna. Počujem, že si nervózna, poznám ťa.

Jeho hlas znel sucho, akoby popraskane, no stále ostro. Tú ostrosť vždy milovala. Otcov hlas bol ako hrot, ktorý ju priklincoval k skutočnosti.

- Nie, nič sa nestalo. S Emmou sme sa vybrali do reštaurácie a po ceste sme natrafili na telefónnu búdku.
- Tak mi daj Emmu!
- Nemôžem, je dolu pri rieke.

Eva sledovala odpočítavanie na displeji a letmo si všimla Emmu, ktorá práve pritláčala nos na presklené dvere búdky. Jej nos vyzeral ako hrudka marcipánu. Môže ma počuť?

– Nemám tolko drobných. Niekedy sa k tebe vyberieme. Už čoskoro. Ak chceš.

– Prečo tak šepkáš? – začudoval sa.

– Šepkám? – opýtala sa trochu hlasnejšie.

– Objím za mňa Emmu. Mám pre ňu niečo, keď prídete.

– A čo?

– Školskú tašku. Na jeseň predsa ide do školy, nie? Napadlo mi, že ti s tým pomôžem, nemáš to ľahké.

Keby len vedel. Nahlas však povedala:

– To je od teba pekné, ocko. Emma už ale presne vie, čo chce. Môžeš tašku vymeniť?

– Môžem, ale kúpil som tašku, akú mi povedali. Ružovú, koženú.

Eva sa musela ovládať, aby neznela neprirodzene. – Musím končiť, ocko, už nemám drobné. Dávaj si na seba pozor!

Ozvalo sa kliknutie a nastalo ticho. Číslice na displeji zastali.

Emma s napätím čakala.

– Prídu hneď?

– Áno, pošlú sem hliadku na aute. Poď, najeme sa. Ak sa s nami budú chcieť porozprávať, zavolajú nám. Podľa mňa to ale nebudú potrebovať, aspoň zatiaľ. Možno neskôr. Ozvú sa. Toto sa nás predsa netýka, vieš, to nie je naša vec. Hovorila rozrušene, rýchlo, takmer lapala po dychu.

– Nemôžeme počkať, kým prídu, prosím?

Eva pokrútila hlavou. Prešla cez ulicu na červenú. Dcéru ťahala za sebou. Bola to dvojica na pohľadanie. Eva, vysoká a štíhla, s úzkymi ramenami a dlhými tmavými vlasmi, Emma, tučná a široká, s krivými nohami a kolísavým krokom. Obom bolo zima. Kvôli hnusnému chladu od rieky bola zima aj mes-tu. Tomuto mestu chýba harmónia, pomyslela si Eva. Akoby nikdy nemohlo byť šťastné, pretože bolo rozdelené na polo-

vice, ktoré medzi sebou zápasili o vyššie postavenie. Severná strana s kostolom, kinom a tými najdrahšími obchodmi, a južná strana so železnicou, lacnými supermarketmi, krčmami a predajňou alkoholu. To posledné bolo dôležité, kvôli alkoholu cez most neustále prúdili ľudia aj autá.

– Prečo sa utopil, mama?

Emma sa očami zavesila na Evu a čakala na jej odpoveď.

– Neviem. Možno bol opitý a spadol do rieky.

– Možno bol na rybách a vypadol z lode. Mal si obliecť záchrannú vestu. Bol starý, mami?

– Ani veľmi nie. Možno ako ocko.

– Ocko aspoň vie plávať, – vydýchla si Emma.

Dorazili k zeleným vchodovým dverám McDonaldu. Emma sa bokom zaprela do dverí. Vôňa hamburgerov a hranolčekov ju vťahovala dovnútra. Mala večný apetít. Na mŕtvolu muža v rieke už zabudla, aj na to, že život je vážna vec. Emme škvŕkalo v bruchu a Alladin bol nadosah.

– Nájdi nám stôl, – povedala Eva. – Ja zatiaľ objednám.

Emma zamierila do kúta ako zvyčajne. Posadila sa pod rozkvitnutý plastový mandľovník. Eva zatiaľ čakala v rade. Pokúšala sa striasť obrazu, ktorý v duchu videla, no nedarilo sa jej to. Zabudne na to Emma, alebo o tom bude všetkým rozprávať? Možno ju začnú strašiť nočné mory. Musia to v sebe navždy umlčať, už o tom nikdy viac nesmú hovoriť. Nakoniec uveria, že sa to nikdy nestalo.

Rad sa trochu posunul. Eva sa zadívala na mladý personál za pultom. Červené šilty, rovnaké košele s krátkymi rukávmi. Pracovali závratným tempom. Pach jedla spoza pultu bol ako stena, Eve do nosa udierala vôňa tuku, vyprázaného mäsa, roztopeného syra a rôznych korení. Ťažký vzduch sa však personálu akoby netýkal, behali sem a tam ako usilovné červené mravce a milo sa usmievali na každého zákazníka. Eva hľadela na ich rýchle prsty a pobehovanie. Toto sa veľmi nepodobalo na jej pracovný deň. Väčšinu času strávila v ateliéri, s prekríženými rukami a nepriateľským, prípad-

ne prosebným pohľadom upretým na vystreté plátno. Keď mala dobrý deň, jej pohľad bol agresívny a plátno priam napádala, autoritatívne, pyšne. Predať obraz sa jej podarilo len zriedka.

– Jedenkrát *happy meal*, – objednala si rýchlo. – Kuracie nugetky a dvakrát kolu. Môžete tam vložiť Alladina, prosím? Toho ešte dcéra nemá.

Dievča za pultom sa dalo do práce. Jej ruky obracali a vyprážali, balili a skladali rýchlosťou svetla. Emma z kúta naťahovala krk a sledovala mamu, ktorá sa konečne neisto blížila s podnosom. Eve sa odrazu roztriasli nohy. Klesla za stôl a začudovane hľadela na dcéru oproti, ako sa zúrivo pokúša otvoriť malú kartónovú škatuľku. Hľadala hračku. Výbuch jej radosti bol ohlušujúci.

– Dostala som Alladina, mami!

Zdvihla figúrku nad hlavu, aby ju videli všetci v reštaurácii. Všetci sa zadívali k ich stolu. Eva si ukryla tvár do dlaní a vzlykla.

– Si chorá? – opýtala sa smrteľne vážne Emma a schovala figúrku Alladina pod stôl.

– Nie, len mi nie je dobre. To hneď prejde.

– Si smutná kvôli tomu mŕtvemu ujovi?

Eva sa strhla.

– Áno, – priznala. – Kvôli nemu. Teraz o ňom ale nebudeme hovoriť. Nikdy, počuješ, Emma? Nikomu! Boli by sme iba smutnejšie.

– Myslíš, že mal deti?

Eva si rukami pretrela tvár. Už si celkom nebola istá budúcnosťou. Hľadela na kuracie nugetky pred sebou, hnedé hrudky nasiaknuté tukom, a cítila, že ju prešla chuť. V duchu opäť videla obrazy. Zjavovali sa jej za konármi mandľovníka.

– Áno, – povedala napokon a utrela si tvár, – možno mal deti.

Staršia pani práve bola na prechádzke so psom, keď si medzi kameňmi všimla modro-bielu topánku. A presne ako Eva, aj ona zavolała na políciu z búbky pri moste. Keď policajti prišli, pani bezradne stála na brehu otočená chrbtom k mŕtvoľe. Ako prvý vystúpil z auta detektív Karlsen. Milo sa na pani usmial a zvedavo sa zahľadel na jej psa.

– Je to čínsky chocholatý pes, – vysvetlila pani.

Bola to fascinujúca príšerka, ružová, na vrchu hlavy s hrubou šticou špinavožltej srsti. Inak bol pes úplne holý.

– Ako sa volá? – opýtal sa priateľsky Karlsen.

– Adam, – odpovedala pani. Karlsen prikývol a opäť sa usmial. Potom zmizol v aute. V nákladnom priestore hľadal kufričik s vybavením. S mŕtvolou muža sa chvíľu namáhali, nakoniec ho však dostali na breh, kde ho uložili na plachtu. Muž nebol žiadna ťažká váha, vyzeral tak iba preto, že bol dlho vo vode. Pani so psom sa stiahla. Policajti pracovali bez slov a dôkladne, fotograf robil snímky, súdny lekár kľačal na plachte a robil si poznámky. Väčšina úmrtí mala banálnu príčinu. Neočakávali nič neobvyklé. Možno opilec, čo spadol do vody. Po večeroch takých pod mostom a na chodníkoch nachádzali množstvo. Tento mal dvadsať až štyridsať rokov, bol vcelku štíhly, no s pivným bruchom. Blond vlasy, nižší. Karlsen si natiahol gumenú rukavicu a opatrne mužovi nadvihol košeľu.

– Bodné rany, – skonštatoval. – Obráťte ho.

Všetci stíchli. Bolo počuť iba natahovanie a sťahovanie rukavic, tiché cvakanie fotoaparátu, občas čiesi nadýchnutie a šuštie umelohmotnej plachty.

– Ktovie, – zamrmľal Karlsen, – či sme konečne nenašli Einarssona...

Mužova peňaženka bola preč, ak ju vôbec niekedy mal. Stále však mal náramkové hodinky s lacnou výzdobou a množstvom zbytočností, napríklad časom v New Yorku, Tokiu a Londýne. Čierny remienok sa zaryl do napuchnutého